

הרברבן

יפן

משם חי סנדלר, מכר ותיק שלו.
בא גמבאי לבקר את חברו ומיד התחיל להתרברב:
"ראה איזה עגלה יפה קניתי. עוד לא הייתה לאף אחד

באחד הכפרים חי איכר בשם גמבאי. השכנים לא אהבו אותו כי היה רברבן גדול אך גם לא חכם במיוחד. אם קרתה תקלה כלשהי לאחר, גמבאי תמיד צחק והיה אומר "לי דבר כזה לא יכול לקרות."

יום אחד גמבאי יצא העירה כדי לקנות עגלה בשוק. אישתו הכינה חבל חזק, נתנה לו אותו ואמרה "תוביל את העגלה הביתה בחבל ותשגיח ששודדים לא יגנבו לך אותה בדרך."

"איזה שטויות את מדברת" כעס גמבאי "מישהו יגנוב עגלה אצלי? לא, לי דבר כזה לא יכול לקרות!"

בבוקר יצא גמבאי העירה לשוק, הסתובב שם בין סוחרי בהמות ובסוף ראה עגלה לבנה, גדולה ומפוטמת.

"הנה כזו בדיוק חיפשתי" שמח גמבאי "לאף אחד בכפר שלנו אין עגלה כזו!" וצ'קצ'ק בלשונו מרוב נחת. אחרי

משא ומתן ארוך קנה את העגלה והתחיל להוביל אותה הביתה. אך כשהגיע לגבולות העיר נזכר שלא הרחק

בכפר שלנו עגלה כזו טובה!" ושוב מרוב נחת הוא צ'קצ'ק בלשונו.

אצל הסנדלר עבד שוליה אחד, נער בשם איטירו. איטירו הביט על העגלה, גם הוא צ'קצ'ק בלשונו ואמר "אכן עגלה טובה. רק תשגיח, אדון גמבאי, שלא יגנבו לך אותה בדרך."

גמבאי התחיל לצחוק כששמע את הדברים "אצלך אולי
היו גונבים אותה ואצלי אף אחד לא יצליח. אני לא
טיפש." ואחרי שהייה קצרה נפרד מחברו הסנדלר
והתחיל ללהכת הביתה לכפרו.
כשכבר עבר גמבאי אחרי פינת הבית אמר איטירו
"תרשה לי, בעל הבית, לגמול את האדם הזה משחצנות
שלו."
"ממחלה כזו עוד אף אחד לא הבריא" ענה לו הסנדלר.
"בכל זאת אני מבקש את רשותך. תן לי לנסות."
"איך תעשה זאת?"
"אגנוב לו את העגלה."
"תנסה אם אתה רוצה. אבל הרי לא תצליח. הוא מוביל
את העגלה בחבל."
"נראה, נראה!" קרא השוליה. הוא הוריד מהקיר זוג
סנדלים חדשים ורץ החוצה.
איטירו הכיר היטב את הדרך שבה הלך גמבאי. הוא
מצא קיצור דרך והקדים את הרברבן, זרק סנדל אחד
על הדרך, והסתתר בשיחים.
תוך רגעים קצרים הגיע גמבאי, מוביל אחריו את העגלה
בחבל ומזמזם מנגינה כלשהי. הוא ראה את הסנדל
המונח על הדרך.

"ט-טס" התעצב האיש "חבל שאין שני. בשביל אחד לא כדאי להתכופף." הוא משך בחבל והוביל את העגלה הלאה. עבר אולי מאה מטר או יותר וכשהגיע לחורשת אלונים קטנה ושם ראה בדרך עוד סנדל.

"חבל שלא הרמתי את הסנדל הראשון" התעצב "אבל הוא בוודאי עוד מונח שם". והוא מהר קשר את העגלה לעץ אלון ורץ חזרה למקום בו ראה קודם את הסנדל.

הסנדל היה עוד מונח שם. גמבאי הרים אותו וחזר לחורשה, אך כשהגיע לשם, לא מצא כבר את העגלה שקשר לאלון. הוא חיפש בכל החורשה, אך העגלה כאילו נעלמה תחת האדמה. "איך היא הצליחה להשתחרר מהחבל?" דאג גמבאי "רק שאף אחד לא ידע מה שקרה לי.."

כשלא מצא את העגלה חזר העירה. הרי לא יכול לחזור הביתה לאשתו ללא עגלה. אז יצטרך להודות בכישלונו. ובאותו הזמן איטירו הביא את העגלה הגנובה הביתה והסתיר אותה שם. הוא סיפר לסנדלר, בעל הבית, איך הצליח להרים על הרברבן גמבאי, ושניהם צחקו זמן רב. "מה עלי לעשות עכשיו עם העגלה?" שאל השוליה. אך בעל הבית לא הספיק לענות לו כי באותו הרגע נפתחה הדלת ונכנס גמבאי.

"מה קרה לעגלה שלך, אדון גמבאי?" שאל הסנדלר כאילו לא ידע דבר.

"עגלה? אא, העגלה. היא כבר לא מצאה חן בעיני ומכרתי אותה לעובר אורח אחד. אני רוצה לקנות עכשיו אחרת, טובה יותר. לכן חזרתי העירה."

הסנדלר כיבד את האורח בטבק ואחר כך אמר "יש לך מזל. כבר מזמן רציתי למכור את העגלה שעומדת אצלי בחצר. אני מוכן למכור לך אותה." ואמר לשוליה להביא את העגלה.

"וכמה לשלם לך עבורה?" שאל גמבאי.

"כמו ששילמת עבור העגלה הקודמת שלך" ענה הסנדלר.

"מה פתאום!" קרא גמבאי "שלי הייתה יפה ושמנה יותר. והשערות על העגלה שלך מבריקות פחות וקצרות יותר!"

"איך אתה רוצה, בפחות לא אמכור אותה." וגמבאי היה צריך לשלם עבור העגלה שלו עוד פעם.

כשהוא הוציא את העגלה לרחוב הסנדלר קרא עוד אחריו "אני מקווה, אדון גמבאי, שאף אחד לא יגנוב לך את העגלה בדרך."

והרברבן ענה שוב "לא אצלי, אני לא טיפש כזה!"

לתוך הסבך הגדול ובעצמו רץ אל העץ האלון, שחרר את העגלה והוביל אותה הביתה. רק לקראת הערב הצליח גמבאי לצאת שוב לשביל. וכאן ראה שגם העגלה השנייה נעלמה. שוב חזר גמבאי העירה, נכנס לביתו של הסנדלר ובלי מילה נעמד בדלת.

"מה קרה? למה חזרת, ואיפה העגלה היפה שלך?" שאל אותו איטירו.

"תראה" התחיל גמבאי לשקר שוב "בדרך נכנסתי לבית התפילה ומסרתי את העגלה במתנה כדי שהאלים יהיו יותר רחמנים כלפי. מחר אלך שוב לשוק ואקנה לי עגלה חדשה."

הסנדלר חייך ואמר "אינך צריך לחזור לשוק. במקרה יש לי עוד עגלה אחת יפה והייתי רוצה להתפטר ממנה."

איטירו בקושי גבר על צחוק כשהביא את העגלה הלבנה. הסנדלר הסתיר את פיו כדי לא לפרוץ בצחוק אף הוא. גמבאי ראה את העגלה וקרא "אבל העגלה שלי הייתה מאה פעם טובה מזו!"

כאן כבר הסנדלר והשוליה לא יכלו להתאפק ופרצו בצחוק גדול, עד שהשכנים שלהם רצו לראות מה קרא. והסנדלר סיפר לכולם איך גמבאי הרברבן קנה את

כשרק גמבאי עזב את ביתו של הסנדלר איטירו ביקש שוב "אנא, בעל הבית, אני רוצה שוב לגנוב לו את העגלה." "פעם שניה לא תצליח! כבר לא תוכל לרמות אותו כל כך פשוט." "ובכל זאת תרשה לי לנסות. אני רוצה מאוד ללמד אותו שלא צריך להתרברב." "אז נסה."

איטירו רץ שוב לחורשה

והסתתר בין השיחים. כשרק הופיע גמבאי עם העגלה שלו איטירו התחיל להוציא קול של בהמה "מוווו, מוווו." "הרי זו העגלה שלי שברחה קודם!" קרא גמבאי "עכשיו אתפוס אותה ויהיו לי שתי עגלות."

הוא קשר שוב את העגלה לעץ האלון ורץ אחרי הקול, אבל איטירו משך אותו פנימה לתוך החורשה תוך השמעת קולות כאילו של עגלה. הוא משך את גמבאי

אותה העגלה פעמיים ועכשיו בא לקנות אותה
בשלישית.

גם השכנים התחילו בצחוק רם וכשהצחוק פסק אמר
הסנדלר "אדון גמבאי, אם תבטיח לא להתרברב יותר
אחזיר לך את העגלה ואת הכסף."

לא הייתה לגמבאי ברירה והסכים. הרי לא יחזור
הביתה בלי כסף ובלי עגלה. לקח את העגלה, קשר
אותו בחבל חזק יותר והוביל הביתה.

מהר מאוד הסיפור הגיע גם לכפר שלו. ומאז, כשגמבאי
היה מתחיל להתרברב מתוך הרגל, היה אומר מישהו
"אדון גמבאי, ספר איך שלוש פעמים קנית אותה עגלה
הלבנה."

ואז הרברבן נזכר בהבטחה שלו ושתק.